

Oproep van de internationale Federatie van Bedrijfskernen

De I.F.B.K. bestaat thans ongeveer een half jaar en heeft zich reeds in verschillende bedrijven in Nederland gevestigd. In het jaar 1948 hoopt zij zich dermate uit te breiden, dat haar ideeën bij de werkers meer bekend zullen worden. Is er een conflict ergens in Nederland, de I.F.B.K. zal zich dadelijk beijveren, om het strijdende proletariaat de helpende hand te bieden. In de eerste plaats stelt zij steeds haar apparaat ter beschikking om de werkers in andere bedrijven over de bijzonderheden van de conflicten in te lichten. Voorts is zij te allen tijden bereid om steunlijsten, die door de strijdende arbeiders zelf worden uitgegeven, in het land uit te zetten.

Haar plaatselijke comités bejveren

P. en P. (Peters en Principes)

De kapitalisten der zogenaamde westerse democratiën hebben met de Russische staatsbureaucratie gemeen, dat zij beide hun bevoorrechte positie danken aan de uitbuiting der arbeiders, gebaseerd op de verkoop der arbeidskracht. Men kan dus van het westerse kapitaal en zijn woordvoerders niet verwachten, dat zij principiële aanvallen doen op wat zichzelf noemt de „Sovjet-Unie“; het moet zich beperken tot schampere opmerkingen over de nieuwe millionairs, waarvan het Handelsblad er onlangs in Moskou dertig zou hebben geteld.

Doch zelfs deze steken onder water, die zoveel willen zeggen als, „hou jullie nou gauw je mond over communisme, het is bij jullie niet veel anders dan hier“ moeten de broeders der Russische bureaucratie onbeantwoord laten. Natuurlijk. Zij zouden op z'n best kunnen tegenwerpen, dat het Handelsblad zich bij het tellen had vergist. Niet, dat wij ze niet in staat achten tot zulk een „polemie“. Maar onder hun volgelingen zouden er kunnen zijn, voor wie het hetzelfde was, of er nu achtentwintig of dertig zouden zijn, die namelijk koppig — en arbeiders kunnen koppig zijn, dat zie je wel aan de staking bij het maalbedrijf — aan de mening vasthielden van „millionairs zijn millionairs“ een gezegde dat strikt logisch genomen niets zeggend, maar voor een arbeider zeer veel-zeggend is. Of wel, men zou er over kunnen twisten, of ze nu acht of tien ton bezaten. Doch zelfs dit onnozele getwist, zou er toe kunnen leiden dat het in Rusland herstelde erfrecht in het geding werd gebracht en dan kwam je toch weer bij principiële dingen terecht.

Om Stalins will' geen principes, geen principiële kwesties! In al hun onnozelheid zouden de volgelingen kunnen opmerken „waar het erfrecht hersteld is,

zich om verband te leggen tussen de revolutionnaire arbeiders van al de bedrijven in hun plaats. Gemeenschappelijk zullen deze de middelen beramen om de strijd van het proletariaat op de beste manier te kunnen dienen. Breekt er een conflict in hun plaats uit, dan zullen zij zich direct met de door de arbeiders zelf gekozen leiding in verbinding stellen, om tezamen met deze leiding er bekendheid aan te geven en uitbreiding van dit conflict te bewerkstelligen. Vallen er slachtoffers! De I.F.B.K. stelt haar in oprichting zijnde Solidariteitsfonds ter beschikking. Komen op andere wijzen revolutionnaire kameraden in moeilijkheden, dan zal de I.F.B.K. helpen met alle middelen waarover zij beschikt of gaat beschikken.

Het is dan ook daarom, dat wij een beroep doen op alle werkers en niet-werkers en in het bijzonder tot de lezers van dit blad, om ons op de een of andere manier te steunen.

In de grote plaatsen komen de propagandisten van de I.F.B.K. U zoveel mogelijk bezoeken om een beroep op uw hulp te doen. In de kleine plaatsen hopen wij op schriftelijk bericht van U. Bedenk U vast

Aan onze Postabonnées

Hierbij gaat het tweede propagandanummer van „Spartacus“. Zorgt U ervoor, dat het z'n weg vindt naar de juiste vrouw of man? En doet U er zelf een hartig woordje bij? Wij weten uit ondervinding, dat zo iets wonderen doet! Veel succes. RED. SPARTACUS.

daar valt weer wat te erven.“ Niet op ingaan dus.

Maar als er in een of ander obscur blaadje uit het donkere zuiden de grootste onzin over Rusland wordt gezegd, dan zijn ze er als de kippen bij. Daar wijden ze er lang en breed over uit om te bewijzen hoe er over de „Sovjet-Unie“ gelasterd wordt.

Zo ook het geval Peters, de fantast, die waarschijnlijk, om, wegens z'n eigen gedrag gedurende de bezetting, buiten schot te blijven, verhalen over zijn verblijf in Russische concentratie-kampen heeft opgehangen.

De pers had reeds vastgesteld, dat de man een fantast was, die nooit in Rusland was geweest. Dat is koren op de molen van „De Waarheid“, die er artikelen aan wijdt en nog eens vet gedrukt vermeldt, dat er weer een anti-communistische rel in duigen is gevallen.

op welke wijze U ons het best kunt helpen.

De mogelijkheden van hulp zijn de volgende:

1. Lid te worden van de I.F.B.K. — de contributie bedraagt 1 pCt. van uw inkomen;

2. Abonné te worden van ons blad „De Vrije Arbeider“ — 10 cent per nummer;

3. Begunstiger van de I.F.B.K. te worden. Stuurt al of niet regelmatig een postwissel naar L. v. d. Jagt, v. Beuningstraat 90 I, Amsterdam;

4. Bedrijfs correspondent van de I.F.B.K. te worden. U zendt regelmatig uw mededelingen over acties en spanningen en toestanden in uw bedrijf of in andere bedrijven aan J. de la Fosse Sr., v. Beuningstraat 57 III.

Mocht U reeds direct kunnen besluiten ons uw hulp te geven, meldt ons dit aan het redactie-adres J. de la Fosse, v. Beuningstraat 57 III.

Uit het Dollarparadijs

Aan „The Western Socialist“, een blad voor wetenschappelijk Socialisme in Amerika, ontleen we het volgende!

„Het vorig jaar werden 16500 gedode of stervende arbeiders uit hun fabrieken en werkplaatsen weggedragen. Ongeveer 2000.000 werden gewond en van dezen werden 100.000 dusdanig verminkt, dat zij nooit meer in staat zullen zijn, hun gewone werk te doen.

Velen van deze laatste categorie zullen van nu aan gedwongen worden lichtere arbeid te verrichten, maar tegen een loon, ver beneden dat, wat zij eertijds verdienden.

Waarom is het ongevallen cijfer in dit land zo hoog? Geen enkel ander land is technisch zo goed uitgerust in alle opzichten. Er is hier geen gebrek aan wetenschappelijke kennis en mechanische toepassing van alle voorzorgsmaatregelen, om ongevallen tot een minimum te beperken. Inderdaad, sommige autoriteiten staan er op, dat de middelen aanwezig moeten zijn, die practisch ieder ongeval, zowel als iedere ziekte, die het gevolg zou kunnen zijn van het werken in een bepaalde industrie, kunnen helpen voorkomen.

Waarom gaat dan de ontstellende toel die de arbeiders met hun ledenmaten om hun leven aan de arbeid moeten betalen, jaar na jaar door? Erger nog, waarom wordt het percentage ongevallen van jaar tot jaar hoger? Het totale aantal ongevallen steeg het vorige jaar (1946) met 2 pCt. in vergelijking met 1945.

De voornaamste oorzaak voor het stijgende aantal ongevallen in de industrie kan in een woord uitgedrukt worden: winst. Het kost geld, behoorlijke veiligheidsapparaten aan te brengen. De ondernemers menen, dat hun productiekosten daardoor verhoogd en diensgevolge hun winst er door verminderd wordt. Daarom saboteren zij de wetten en voorschriften, zoveel zij kunnen. En de arbeiders worden daar het slachtoffer van.

31 JANUARI 1948

PRIJS 12 CENT

8e Jaargang No. 5

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS“

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II,
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam“, postgiro 168797 te A'dam

Zelfstandige arbeidersstrijd

De regering voert strijd tegen de zwarte lonen, bij de bouwvakarbeiders, de landarbeiders, ja feitelijk overal, waar de ondernemers, om aan bekwaam personeel te komen, meer betaald hadden, dan wettelijk was toegestaan. Natuurlijk was dit feit reeds lang aan de overheid bekend en er waren ook gevoelige geldstraffen aan ondernemers opgelegd, die de vastgestelde grens hadden overschreden. Maar tot een algemene actie van de regering was het niet gekomen. Sinds een paar maanden is dit meer of minder lijdelijk toezien veranderd in een doelbewust optreden, waarbij langs ambtelijke weg aan de ondernemers werd medegedeeld, dat van nu af streng zou worden opgetreden.

In de bouwvakken heeft dit reeds tot een conflict geleid dat op het ogenblik nog hangende is, maar waarbij de bouwarbeiders, naar het zich laat aanzien, een loonsverlaging van 20—30 pct. te slikken krijgen. Het spreekt vanzelf, dat vele kleine en grote bedrijven zullen volgen. Onjuist is ook, dat het offensief der regering alleen tegen de zogenaamde zwarte lonen gaat. Om de lust tot werken aan te wakkeren, of, om in de officiële termen te blijven, „de productie op te voeren“ werd veelal het systeem van prestatie-toeslagen toegepast. Nu het gewenste resultaat bereikt is, sluiten de gediensstige vakverenigingen nieuwe collectieve arbeidscontracten, waarbij de prestatie-toeslagen vervallen. De textielarbeiders in Tilburg en Enschede reageerden hierop met het werk neer te leggen, maar hebben er niet veel aan kunnen veranderen. En staken de arbeiders van de meelfabriek Holland niet reeds 6 maanden, omdat ze meenden recht te hebben op prestatie-toeslag?

De methode, die hier toegepast wordt, is de arbeiders welbekend. In het verleden liet iedere particuliere ondernemer de arbeiders een extraatje verdienen, als hij daarmee het arbeidstempo kon opjagen, en hij nam het weer af, als het ver-

hoogde tempo gewoonte was geworden. De regering doet nu hetzelfde, maar ze maakt het tot een systeem en past het toe voor alle bedrijven tegelijk. De praktijken van de ondernemers van vroeger zijn nu tot wet geworden en er is een bijzonder bureaucratisch apparaat ingesteld, dat er op moet toezien, dat er naar gehandeld wordt. Politie en rechterlijke macht staan klaar om er de nodige druk achter te zetten.

Het doet er weinig toe, hoe deze nieuwe toestand is gekomen, al beweren boze tongen dat hij van de nazies is afgekeken. Maar wel is het van belang, te zien, hoe de arbeiders die toestand aanvaarden als of het de gewoonste zaak van de wereld is, maar dat de werkelijke betekenis er van nog niet tot hen doorgedrongen is. Immers, het verzet tegen loonkortingen enz. op last van de regering, is nog precies zo, als of deze gedaan werden door de particuliere ondernemer. Men geeft de zaak in handen van de vakbond, en aangezien de Unie-bonden zelf in het regeringsapparaat zitten, wordt de E.V.C. geroepen om te onderhandelen. Zelfs als het in het een of het andere bedrijf tot een staking komt, roept men toch weer de hulp van de vakbonden in, om het conflict te beëindigen. Het verzet beweegt zich zo voortdurend in de tovercirkel van het leidende apparaat; het is niets meer dan het steigeren van een paard, dat bedwongen wordt, door de teugel strakker aan te halen.

Er is maar een weg om de cirkel te verbreken, namelijk door het arbeidersverzet aan de beïnvloeding door en leiding van de vakverenigingen te onttrekken. Het arbeidersverzet, dat meestal door stakingen onder eigen, gekozen leiding begint, maar dan de hulp van bemiddelaars nodig heeft om, tot een zogenaamd accoord te komen, moet zelfstandig blijven. En dat kan alleen als begre-

pen wordt, dat wij in een andere tijd leven dan 20, 30 jaar geleden.

De Franse arbeiders hebben een paar maanden geleden een grootse strijd tegen hun regering gevoerd, — noodgedwongen, want de loon- en prijspolitiek der regering ging zo ver, dat er letterlijk honger geleden werd, terwijl toch de arbeiders volop aan het werk waren. Maar deze massale stakingen, waaraan miljoenen hebben deelgenomen, en waardoor de regering gedwongen werd de loonstop-wetten voor een bepaalde tijd buiten werking te stellen, bracht toch geen overwinning voor de arbeiders. De regering bleef meester van de situatie, want de arbeiders gingen weer aan het werk zonder een eigen machtsorganisatie in het leven te hebben geroepen, die hen tot een geheel verbindt. Alleen wanneer de arbeiders door zelforganisatie voortdurend als een geheel kunnen optreden, winnen zij ook zelfvertrouwen en morele kracht om met deze organisatie de strijd tegen de heersende machten aan te binden en daarvoor al hun krachten in te zetten.

Dit is de grote les, die ook de Nederlandse arbeiders uit de Franse massabeweging moeten leren, die zij bovendien elke keer opnieuw door hun eigen strijd bevestigd zien. De eigen zelfstandige machtsorganisatie moet er komen, of zij worden telkens opnieuw terug geworpen. Alle kleine en grote, ja zelfs algemene stakingen brengen geen wezenlijke verandering in de toestand der arbeidersklasse, zolang zij niet als een gesloten machtsformatie tegenover de, door de regeringen tot een geheel verbonden heersende klasse kan optreden. En als dit eenmaal tot een vaste overtuiging is geworden, moeten ook de wegen gevonden worden om er toe te komen.

In de maatschappelijke ontwikkeling is de wil om iets tot stand te brengen een grote stuwende factor. Alle krachten die in de mens zijn en die hij in beweging kan brengen, worden er door op één doel gericht. Aan deze wil heeft het tot nu in de voortdurend herhaalde aanlopen tot zelfstandige klassebeweging ontbroken. Hij moet er komen, want dan

De U.S.A verdedigt de democratie

Er is oorlog in Griekenland. Al geruime tijd zelfs, doch slechts weinigen die het zo noemen. Gewoonlijk wordt het een conflict genoemd tussen de democratische regering en een aantal rebellen, welke laatste, dan, bovendien nog als „communisten“ worden gedoodverfd. Weer anderen noemen het een strijd van democratische of democratisch willende arbeiders tegen een neo-fascistische regeringsklik en ofschoon hiermede deze regering weliswaar juist gekarakteriseerd is, raken we met deze conclusie toch niet de kern.

Griekenland ligt, in deze steeds kleiner wordende wereld, op een voor verschillende imperialismen belangrijk knooppunt. Het beheerst door zijn ligging en met zijn talrijke grotere en kleinere eilanden, Egypte en daarmee de Nijlmonding en het Suez-kanaal. Het ligt bovendien strategisch zeer gunstig om, al dan niet gekoppeld aan Turkije (eveneens gedegradeerd tot vazalstaat van het Engels-Amerikaans imperialisme), de petroleumbronnen van het Midden-Oosten te beheersen en last not least, het is het enige land op de Balkan met Europees Turkije (Dardanellen), dat nog niet tot „volksdemocratie“ is gebombardeerd.

Ziet hier in het kort, ontdaan van alle overbodige franje, de kwestie waar het

zal de arbeidersklasse onoverwinnelijk zijn.

Revolutionnaire marxisten moeten in de strijd van alle dag in de daad omzetten, hetgeen noodzakelijk voor de klasse is. Ze moeten de pioniers, de baanbrekers zijn voor de wil tot de nieuwe strijdswijze, voor de wil tot het oprichten van de eigen machtsorganisatie in onze klasse. Niet opeens en vanzelf, of om het met het woord te zeggen, waarachter zo veel schuil kan gaan, niet „spontaan“ treedt deze wil tot eigen macht van onze klasse te voorschijn. Wij moeten er voor vechten, tegen alle beïnvloeding en intimidatie der heersende klasse in, strijden tegen allen, die over de arbeidersklasse willen heersen.

In deze strijd is de politieke organisatie der pioniers, die de wil tot het nieuwe tot een strijdprogramma verheft en de krachten verzamelt tot de strijd in organisatorisch verband, het eerst nodige. De Spartacusbond is in Nederland de politieke organisatie, die zich deze taak heeft gesteld: hij is nog klein, het is een eerste begin. Maar wij zijn er van overtuigd, dat onze rijen versterkt zullen worden door al degenen, die nu nog aarzelend ter zijde staan. Want de zelfstandige arbeidersstrijd is op mars, door de nood gedwongen. Het komt er op aan om hem de kracht te geven, door de wil tot eigen macht.

om draait. Het Russische imperialisme, dat „lebensraum“ wil scheppen en daartoe de gehele Balkan, inclusief Griekenland, tot „volksdemocratie“ wil doen proclameren; het Engels-Amerikaans imperialisme, dat zich daardoor weer in zijn „lebensraum“ bedreigd ziet en dus hoogst nodig „de democratie“ moet gaan beschermen. Van beide zijden worden de strijdenden ruimschoots van financiën en wapentuig voorzien. Door de ene partij meer openlijk dan door de andere. Van Engels-Amerikaanse zijde geschiedt dit al zeer openlijk. Crediten, tot bedragen van 350 miljoen dollar en evenzeer belangrijke toewijzingen oorlogstuig, worden verstrekt. Amerikaanse en Engelse officieren treden als „adviseurs“ der Griekse regering op. Zelfs vertrok een vloot, bestaande uit een, 45.000 ton metend, vliegtuigmoederschip, drie lichte kruisers en verscheidene torpedojagers, bemand met grote aantallen mariniers, volledig in oorlogsuitrusting met jeeps, vlammenwerpers, tanks, etc., naar het Middellandse zeegebied „voor het houden van manoeuvres“.

Voor de U.S.A. zijn er echter ook nog meer directe financiële belangen bij betrokken en de „Tribune des Nations“

van 7 Nov. onthulde daaromtrent het een en ander. Het blad vermeldt dan, dat reeds in 1940 alle waterkracht (de z.g. witte steenkool) van het Achelloos-bronzegebied, benevens een aantal industrieën in die streek, is overgegaan in handen van de Amerikaanse trust „Hugh Cooper & Co. Chemical Construction Co.“ operation“ en vervolgt dan:

„Volgens die overeenkomst (art. 52-62) zal de trust het recht hebben om industriële complexen te stichten voor de vervaardiging van stikstofhoudende producten, synthetische ammoniak, salpeter, zuur, aluminium, magnesium, nikkel, lood, tin en blik. De art. stipuleren, dat de trust prioriteitsrechten heeft op de gehele ijzererts-productie en op alle daartoe benodigde grondstoffen, en dat deze zelfs kunnen worden gevorderd. Eveneens heeft de trust het recht om grond te ontginnen voor de stichting van fabrieken enz., om protectionistische rechten op te leggen ter wering van overeenkomstige buitenlandse producten, zijn kapitaal te bewaren in vreemde deviezen zich niet te onderwerpen aan valuta- of andere restrictieve maatregelen, vrij te zijn om zijn productie te verkopen, in Griekenland of in het buitenland, in beperkte hoeveelheden en volgens zijn volstrekte wil. „Volgens art. 53 kunnen de industriële inrichtingen „met al hun bijgebouwen en dépendances“, nooit eigendom

worden van de Griekse staat, noch geleverd worden of onteigend.“

Kolonisatie in optima forma, dat is wat er overblijft van „de bescherming der democratie“. Trouwens, we hebben met zo'n bescherming al enige ervaring. B.v. Spanje, hoewel daar de situatie precies contra van de huidige in Griekenland was. Daar ontving de wettige regering steun van Moskou en de Stalinisten.

Hoewel een ieder wist, dat het aantal „communisten“ slechts een gering percentage was van het geheel. In Griekenland daarentegen bewaakt de „wettige“ regering de democratie en zijn de rebellen „communistisch“, hoewel we ons ook daar de situatie zo voorstellen, dat slechts een deel geleid wordt vanuit het stalinistische Moskou en het overgrote deel der strijdenden zich bij hen heeft aangesloten, om eigen levensbehoud en uit haat tegen de fascistische regeringsklik in Athene.

Hoe het zij, het feit blijft bestaan dat op de ruggen van de nietsbezitters een verschrikkelijke strijd om de macht gestreden wordt. Frankrijk is het voorbeeld, dat het Griekse geval niet alleen staat. Ook de Franse bevolking werd en is land of in het buitenland, in beperkte hoeveelheden en volgens zijn volstrekte wil. „Volgens art. 53 kunnen de industriële inrichtingen „met al hun bijgebouwen en dépendances“, nooit eigendom

gevochten wordt dan in Griekenland. Zowel voor het Griekse, Franse als voor het gehele Europese proletariaat geldt, dat zij noch belang er bij hebben zich voor het Amerikaanse noch voor het Russische karretje te laten spannen. Hun belang is slechts het eigen arbeidersbelang; het Derde Front, dat met geen van deze beide belangen is te vereenzelvigen. Wij, de arbeiders in Nederland zowel als die in Frankrijk, België, Griekenland en waar ook ter wereld zullen moeten leren, zelf onze eigen belangen te gaan behartigen en deze niet langer ondergeschikt te laten maken aan de belangen van welk -isme dan ook, doch gezamenlijk op moeten gaan bouwen een samenleving van vrije en gelijke producenten en consumenten.

Attentie!

Leest U Spaans of Italiaans?

De Spartacus-werkgroep Buitenlands-Contact zoekt medewerkers om Italiaanse- Spaanse- en Portugese kranten door te nemen.

Zijn er onder onze lezers vrienden die daartoe in staat en bereid zijn?

Men melde zich: Postbus 7046 Amsterdam Zuid 2.

Herinnering en Herdenking

Op 16 Januari 1919 werden Rosa Luxemburg en Karl Liebknecht vermoord. Zoals de Pers toen met nauw verholten instemming vermeldde. Door officieren werden zij met gewerkslag-slagen afgevoerd, hun lichamen in de Spree geworpen.

Als leiders van de Spartacus-opstand, waaraan zij eerst hun goedkeuring hechtten, na vooraf een waarschuwend woord te hebben gesproken, vielen zij te samen met de Berlijnse arbeiders, die in een heldhaftige strijd hun posities tegen de troepen der sociaal-democratische regering hadden verdedigd.

Dat zij vielen was door de geringe kracht, die, zoals zij wel verwacht hadden, de beweging kon ontwikkelen. Hun houding herinnert ons aan die van Marx en Engels t.o.v. de Parijse commune en heeft voor ons praktische en theoretische betekenissen.

„Men hoeft niet te slagen om te streven“ was het woord van een andere revolutionair van het kleinburgerdom gedurende de reformatie, Willem van Oranje. Dit woord is door alle werkelijke revolutionairen in praktijk gebracht in de zaak, die zij voorstonden. De strijd, de klassenstrijd heeft zijn hoogte- en diepte-punten, zijn nederlagen en overwinningen en hij, die slechts de overwinning wil meemaken, komt te laat, staat afzijdig van de weg, die nu eenmaal gegaan moet worden, om eens tot het doel te geraken. Voor de revolutionairen is de strijd het arbeidsveld, in welke vorm die zich ook voordoet. Wie daarin geen raad weet, schiet te kort, wie daarin geen offers wil brengen, wil nooit offers brengen, pleegt, door zich revolutionair te noemen, zelfbedrog en leidt, als allen, die zich van de strijd afzijdig houden, een nutteloos bestaan.

De houding van deze revolutionairen leert ons echter ook, dat men de strijd niet kan commanderen. Waarschuwen en zo nodig kritiek oefenen, doch waar gestreden wordt, meestrijden. Hoe tastend en onbeholpen en gering in omvang de bewegingen ook mogen zijn, zij zijn de beslist noodzakelijke stappen, zonder welke de arbeidersklasse nooit kan leren lopen. De weg is het middel om tot het doel te komen, doch zolang dit nog niet is bereikt, is de weg het doel, is iedere stap een doel, waaraan met evenveel geëstidit en opoffering moet worden gewerkt, als ware het het einddoel zelf. Doel en middelen vormen geen onoverwinnelijke tegenstellingen, zij zijn elkaars noodzakelijke aanvullingen, het een is niet te scheiden van het andere.

x — x — x — x

Van dit sentiment vervuld, gingen Rosa en Karl mee in de strijd, terwijl zijn zwakheden hun bekend waren. Het is ook vandaar, dat hun namen zo'n zuiver gevoel opwekken en de vijanden der arbeidersklasse nopen, zich voor hun propaganda van hun beeld meester te maken. Zij, die verantwoordelijk waren voor hun dood, ja openlijk daartoe aanhielden, de sociaal-democraten destijds in hun blad De Vorwärts, herdenken hen nu, in artikelen, met verdraaiing van de feiten zoals — op de vlucht gedood (Het Vrije Volk) — door officieren vermoord (De Vlam) — om op die manier de moordenaarsrol, die de sociaal-democraten daar vervuld hebben, te bemantelen of te ontkennen. Zij, Rosa en Karl vielen door de handen van moordenaars, geleid door de regerende sociaal-democraten.

Deze hadden hun goede reden, om de arbeiders van Berlijn en hun leiders te vernietigen. Door het samen regeren, het samen oorlogvoeren, waren zij op leven en dood met de uiterste reactie, de kern, waaruit later het nationaal-socialisme zou ontstaan, verbonden. De overwinning van Spartacus zou de ondergang der sociaal-democratie geweest zijn, en met hen van de reactie.

Dit heeft niet mogen zijn. De arbeidersklasse, door haar vertrouwen in de sociaal-democraten, hield zich grotendeels afzijdig van de strijd, zij heeft daarvoor duur moeten betalen.

De rol der sociaal-democraten, met al hun linkse aanhangsels, die hun bij alle kritiek toch de hand boven het hoofd houden, is nog niet uitgespeeld.

Ook thans zijn zij op leven en dood met de reactie in oorlog verbonden. De arbeidersklasse zij gewaarschuwd.

De vijand zijn eigen land

groot deel van de baan. Alle partijen en heersende belangengroepen waren en zijn het er over eens, dat daaraan een einde moest komen en in feite schijnt die sociale beweging dan ook reeds te zijn ingedamd. Rest slechts de vraag wie de overheersers zullen zijn.

x — x — x — x

Ook die kwestie laat ons niet onverschillig. De gehele politiek van de Nederlandse regering is van a tot z, eerst voorzichtig, geleidelijk sterker een politiek geweest, die gebaseerd was op haar gezag: krachtens haar oude koloniale machtspositie. Het is een imperialistische politiek van het begin tot het einde. En daarom kan de Nederlandse arbeidersklasse, voor zover zij klassebewust denkt, maar tot die ene conclusie komen: De vijand staat in ons eigen land. Die vijand is onze eigen bezittende klasse, en onze eigen regering.

Waar wij ook ons onderzoek zouden aanvangen bij het z.g. Koninklijk woord in December van 1942, bij het spaaklopen van de onderhandelingen op de Hoge Veluwe, bij Lingadajatti of bij de Renville, overal zouden we als Nederlands priorie gesteld uitgangspunt vinden „Ons, Nederland komt het oppergezag toe“. Pas wanneer de wereld erkent, is de Nederlandse bezittende klasse bereid tot onderhandelingen over de mate waarin Indonesië, als staat of statenbond kan worden erkend. Het is een eis die enigermate te vergelijken is, met eisen die aan in Nederland stakende arbeiders worden gesteld „eerst onderwerping, eerst weer aan de arbeid en dan zullen we gaan praten“. Het staat natuurlijk van te voren vast, dat wanneer de tegenpartij tot die onderwerping bereid is, de manier van „praten“, door het gezag wordt bepaald. Wellicht, dat dan ook de democratische

methode van geheime diplomatie wordt geprefereerd. Is het niet zo, dat wanneer de stakers in Nederland weer aan de arbeid gaan, het spreken begint niet met hen, maar met een vakbondsbureaucratie?

x — x — x — x

Maar wij hebben het nu over Indonesië. Hoe stonden, kort en bondig de zaken? Nadat het Nederland gezag in Indonesië was weggefallen, was de Repoebliek ontstaan. Na veel kliven en wrijven heeft Nederland deze Repoebliek de facto (als werkelijk bestaande) erkend. De repoebliek heeft, nadat de moeilijkheden met Nederland onoplosbaar bleken, bij de Verenigde Naties eigen vertegenwoordigers gekregen, om haar zaken voor te dragen. De Repoebliek beschikt verder, toch wel zeer „de facto“ over een eigen leger, zij heeft een eigen muntstelsel. Terwijl dat alles nu vast staat, beginnen juist omdat de Repoebliek als een eigen macht wordt erkend, onder leiding van de Commissie van Drie, als z.g. adviseurs, de onderhandelingen op de Renville. Daar wordt een accordo getroffen. De Repoebliek verklaarde zich bereid, tot wapenstilstand en verdere onderhandelingen over de vestiging van de Verenigde Staten van Indonesië, binnen het verband van een Unie met Nederland, waarbij de Repoebliek als deelstaat binnen die nieuwe Verenigde Staten zou worden aangemerkt. Zij heeft, dat gedaan na talrijke besprekingen, waarbij in een van die vergaderingen tussen de commissie en de vertegenwoordigers van de Repoebliek de vraag over „de bestaande situatie“, door een van de commissie-leden werd beantwoord met de opmerking „U blijft wat U bent“.

In de bestandsvoorwaarden, die bestaan uit 12

artikelen, aangevuld met 6 additionele (door de Commissie toegevoegde) artikelen is daarvan wel is waar niets vastgelegd, maar dat die uitleg te recht is, kan toch wel worden opgemaakt uit vijf z.g. avis d'opinions (meningsuitingen) die de commissie aan de verzonden bestandsvoorwaarden direct toevoegde en waarvan de tweede luidt: „De uiteindelijke aanvaarding door partijen van de zes politieke beginselen, aangeboden door de Commissie, kan in geen enkel opzicht de status van beide partijen (dus de positie waarin partijen verkeren) veranderen of wijzigen, in het bijzonder met betrekking tot de verhouding ten aanzien van de Veiligheidsraad. Dit nu, was dus Nederland direct bekend, maar men heeft het van de kant van zijn regering eerst toen bekend gemaakt, toen de nodige stemming in Nederland tegenover de „onhandelbare Repoebliek“ reeds was gemaakt.

En die nieuwe aanval, want zo moeten we het noemen, zou dus betekenen, dat reeds dadelijk de Repoebliek afstand zou moeten doen, van zijn de facto erkenning, van zijn vertegenwoordiging bij de U.N.O., van zijn eigen leger en van zijn ook reeds ingevoerde eigen muntstelsel en financiën.

Wij zijn niet gewoon, ons al te zeer te verdiepen in allerlei parlementair en diplomatiek onderhandelingsgedoe en zeker niet, wanneer dat alles over en zonder de arbeiders plaats vindt. Maar wij meenden voor dit geval een uitzondering te moeten maken, omdat hier zo duidelijk blijkt, dat wij met een Nederlands koloniaal en imperialistisch drijven te maken hebben, waarvoor het leven van Nederlandse arbeiderskinderen in de tropen wordt ingezet. De Nederlandse arbeidersklasse moet daartegen lere

„ich bevrijden moet van de grote leugen, dat eigen regereers zich slechts laten leiden door rechtvaardigheid en zinnig. Ze moet, als de arbeidersklasse van elk ander land, tot het besef komen, dat de vijand van het proletariaat in de allereerste plaats te zoeken is in het eigen land en zij zal moeten leren dienovereenkomstig te handelen.

STAKING MEELFABRIEKEN

Een kameraad uit Amsterdam schrijft ons:

„De staking aan de meelfabriek „Hol-land“ en „Ceres“ is in een impasse ge- raakt. De onderhandelingen, die de laat- ste tijd veelvuldig gevoerd zijn en waar verschillende dagbladen aan hebben me- degewerkt om tot een oplossing te ko- men, hebben allen gefaald. Al deze goed of niet goed bedoelde hulp heeft het con- flict niet kunnen doen beëindigen.

Zelfs een onderdanig schrijven, van de stakingsleiding, aan Sal Tas, medewerker aan Het Parool, heeft geen resultaat ge- had. Het is zelfs zo, dat elke bemide- lingspoging, van rechts of links, te plet- ter loopt tegen het ijzeren gordijn, dat de regering rondom de fabriek heeft opge- trokken!

Langzaam maar zeker komen de hulp- troepen der Nederlandse regering, waar- onder zelfs buitenlandse krachten, de plaatsen van de stakende arbeiders be- zetten, en draait de fabriek bijna op volle capaciteit.

Het wandelend geweten

Op het Congres der oud-illegaliteit, kort geleden te Amsterdam bijeen, zei een der sprekers, dat de taak der illega- liteit moet zijn: „Het wandelend geweten“ van het Nederlandse Volk te blij- ven. Deze uitlegging heeft „Het Parool“ (vrij onverveerd!), zozeer getroffen, dat, in een hoofdartikel, deze woorden de be- langrijkste van het congres genoemd werden, die het meest zuiver en diep de taak en het wezen der illegaliteit aan- toonden.

Niet direct drong de grote betekenis dezer woorden tot ons door. Maar we hebben gezien hoe onze regering, verte- genwoordigd door onze ministers, die in Indonesië waren, de Republiek het mes op de keel heeft gezet, toen er weer ge- sproken werd van een ultimatum, in ver- band met de eis, de Van Mook-linie te aanvaarden, waarbij Het Parool eerst dit bericht doodgewoon opnam, zonder di- rect in hetzelfde blad een flink, vrij on- verveerd protest te plaatsen. Pas in het blad van 12 Jan. verscheen een mak ar- tikel, waarin werd gevraagd, of deze dreigende woorden ons een Pyrrhus over- winning zouden brengen en er werd ge- sproken van diepe rimpels, door zorgen over de „bewolkte toekomst“ die wij te- gemoet zouden gaan, als de Republiek volkomen zou moeten bukken. Toen drong ook tot ons door de diepe en zin- volle betekenis der boven aangehaalde woorden. Want, nu de illegaliteit, de vrije, onverveerde strijders toen zij zelf in het nauw zaten, hun geweten uit wan- delen hebben gestuurd (Het Parool be- hoort ook tot die illegaliteit!), omdat hun eigen huid thans veilig is, nu zal de wan-

Dit is de harde werkelijkheid en waar- om het te verzwijgen?

De stakers zijn dappere kerels, die moedig volhouden, maar die met de moed der wanhoop vechten tegen, een gecon- centreerde macht, die onverzettelijk vast- houdt aan haar machtspolitiek.

250 arbeiders worden het slachtoffer

Aan onze Postabonnés

Dit is het derde

propagandanummer

van „Spartacus“. Is het te veel ge- vraagd, om ook dit nummer aan het juiste adres te brengen? En misschien een paar opwekkende woorden er bij te voegen?

... Als U met onze propaganda instemt, is het ook voor U een succes wanneer een nieuwe abonnee wordt gewonnen.

Red. Spartacus

delende Jood een wandelende Jood blij- ven, en zullen onze makkers in Indonesië vervolgd en vernietigd worden. Ook in ons land heeft de arbeidersklasse nog niet veel van dat geweten, wandelend of niet, gemerkt. Bijna drie jaar na de „bevrij- ding“ ploeteren we nog steeds door met hoge prijzen, onvoldoende lonen en ontoe- rekende rantsoenen.

En frazen, als die van een „wande- lend geweten“, zullen daar niets aan ver- anderen. Wij zullen zelf moeten aanpak- ken! Op onze manier!

Als de ziele luistert

Op een druilerige, donkere ochtend komt een kalender blaadje ons verkwik- ken met de mededeling dat „Democratie is luisteren met je hele Ziel naar de Min- derheid.“ (Prof. Kohnstamm.)

Ziezo, alweer een troost.

Wel is waar, is deze minderheid in werkelijkheid de overgrote meerderheid. Het zijn de miljoenen arbeiders, blanke en gekleurde, over de gehele wereld, die de bevelen hebben op te volgen van hen, die „over hen gesteld zijn“. Die leven op de grens van een bestaansminimum en dikwijls nog daar ver beneden. Die hebben het in onze heerlijke De-mo- cratie nog niet verder gebracht, dan tot een minderheid.

Maar pas op!

Als deze, onder de duim gehouden, minderheid langs democratische weg, door gebruik te maken van haar demo- cratische rechten, (door staking of an- derszins) tracht wat meer van zich te laten horen, zodat de Democratische Ziel niet tevergeefs luistert, dan breekt de

van hun illusie, te menen dat ze een be- perkte actie, en naar hun mening, me- nieuwe middelen, vechtend onder eigen leiding, maar in nauwe samenwerking met de E.V.C. met financiële steun kun- nen winnen. Die samenwerking beperkt in wezen de strijd, terwijl juist de kracht gezocht moet worden in de uitbreiding van het conflict, willen wij iets aan be- tekenis uitrichten tegen het blok van rijksbemiddelaars, Unie-bonden en de re- gering, die als een eenheid optreden te- gen iedere poging tot lotsverbetering.

Wij zullen nog vele teleurstellingen ondervinden, zolang wij niet begrijpen dat het oude wapen van de vakstrijd uit- gediend heeft.

De ontevredenheid groeit met de dag, maar de wil om strijd te voeren wordt geremd door het falen der vakbeweging en doordat het vertrouwen in eigen kracht niet aanwezig is.

Ook dit conflict dreigt te verstikken in de maandenlange besprekingen met am- tenaren, patroons, college's en regerings- instanties. Al deze besprekingen hebben maar één doel: de strijdgeest te remmen en het conflict te localiseren.

Elke partiële actie wordt op deze wijze de nek omgedraaid.

hel los. Dan komen de zielige luister- vinken in het geweer en is de democra- tie zoek.

„De Ziele luistert.....“, als Schermer- horn soldaten stuurt, om de staking der havenarbeiders te breken.

„De Ziele luistert.....“, als regering- Lux-landen uitgenodigd, om tot dit ver- drag toe te treden. De minister van buiten- landse zaken, Bevin maakte dit bekend

„De Ziele luistert.....“, als in Celebes door een grote rede in het Engelse parlement en ontvouwde in verband hier- mee een plan voor de oprichting van een Europese statenbond, die het verzwakte Europa een eigen zelfstandige plaats tus- sen de twee grote imperialistische landen, Amerika en Rusland, zou verzekeren.

„De Ziele luistert.....“, als de demo- cratische meerderheid op slinkse wijze de overeenkomst van Linggadjatti weg- werkt. (Hitler deed het anders. Die sprak van „een vodge papier“.)

„De Ziele luistert.....“. Zou ze luiste- ren naar de miljoenen dakloze en honge- rende kinderen in de overwonnen landen?

Dwaalt die luisterende Ziel ook in on- ze achterbuurten, of bijv. in Brabant tus- sen de als „woningen“ ingerichte kippen- hokken?

Voor zo'n democratische meerderheid valt daar nog wel wat te leren.

Postabonnés opgelet

Het 1e kwartaal 1948 is alweer een maand oud. Verscheidene abonnees heb- ben aan ons verzoek gehoor gegeven en hun abonnementsgeld per post (giro of postwissel) voldaan.

Willen de anderen dat goede voorbeeld volgen? Voor ons een groot gemak. Voor U besparing (van inningskosten).

7 FEBRUARI 1948

PRIJS 12 CENT

8e Jaargang No. 6

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS“

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Ultg.
„De Vlam“, postgiro 168797 te A'dam

Ongewenste blokvorming

In de warwinkel van de internationale politiek is het niet altijd gemakkelijk de bedoelingen van de deelnemers in dit spel te doorzien. Vaak schijnen de zetten met de erkende politiek der spelers in tegen- spraak te zijn en pas achteraf blijkt dan, dat er wel degelijk lijn in zit.

De jongste gebeurtenissen in de Euro- pese politiek geven hiervan een sprekend voorbeeld. Engeland en Frankrijk, die sinds 1947 door het verdrag van Duinker- ken als bevriende landen en ter verdedi- ging tegen mogelijke aanvallen van Duits- land, verbonden zijn, hebben de Be Ne- lux-landen uitgenodigd, om tot dit ver- drag toe te treden. De minister van buiten- landse zaken, Bevin maakte dit bekend door een grote rede in het Engelse parlement en ontvouwde in verband hier- mee een plan voor de oprichting van een Europese statenbond, die het verzwakte Europa een eigen zelfstandige plaats tus- sen de twee grote imperialistische landen, Amerika en Rusland, zou verzekeren.

Het „Bevin-plan“

die naam is er aan gegeven — is in de eerste plaats bedoeld als een politieke zet tegen de Russische politiek, die tracht de Oost-Europese landen door vriend- schaps-verdragen onderling en met Rus- land, tot een blok te verbinden.

Men is op het ogenblik nog bezig een formule te vinden, waarin niet alleen de verdediging tegen toekomstige aanvallen van Duitsland, maar ook van andere lan- den, wordt vastgelegd en die toch ook weer niet als „direct tegen Rusland ge- richt“ zou kunnen worden uitgelegd. Men wil blijkbaar de deur naar het Oosten nog niet geheel dichtmaken. De handelstran- sacties, die juist van Russische zijde in de laatste tijd iets vergemakkelijkt worden, zouden anders in gevaar worden gebracht. Dat neemt niet weg, dat zowel de West- Europese staatslieden en hun pers, als ook de Russen, er geen doekjes om winden, als ze het over de politieke betekenis van het Bevin-plan hebben. Churchill, die weer

van zich laat horen, noemt het plan de verwerkelijking van de Verenigde Staten van West-Europa, die hij reeds in zijn rede te Fulton had geëist en hij wil, dat dezen een krachtige politiek tegen Rusland zullen voeren.

Zo ook vat Rusland het Bevin-plan op. Het ziet er een blokvorming in, waaraan militaire afspraken zijn verbonden en noemt het een verlengstuk van het Mar- shall-plan. Dat is het in zekere zin dan ook inderdaad. De Amerikaanse macht- hebbers zelf bevestigen deze mening, door hun instemming met deze blokvorming te betuigen.

Getorpedeerd!

Niettemin wordt juist door Amerika het Bevin-plan getorpedeerd, en wel door de, een paar dagen na Bevin's rede doorge- voerde devaluatie van de Franse franc. Zonder ons verder in de verschillende va- luta en geldkwesties te willen verdiepen, mogen we toch wel als vaststaand aan- nemen, dat het dollarkapitaal de Franse regering geen andere keus heeft gelaten dan de devaluatie door te voeren. Wilde die regering dollars ontvangen, dan onder deze voorwaarde.

De dollarkoningen hebben het komman- do over een ontzaglijk kapitaal. Een wijd- vertakt net van kapitaalsorganisaties, met aan de spits de grote concerns en mono- polies, verschaft hun de zeggenschap over productie, over handel en scheepvaart, ten slotte over de gehele maatschappij. Dit systeem van heerschappij is in het dollar- land tot in perfectie voltooid, het dringt nu ook in Europa door, en het Marshall- plan heeft tot taak, de deuren daarvoor wijd open te zetten.

In dit licht moet men de devaluatie van de franc en de toelating van de vrije geld- handel in Frankrijk zien. De laatste maat- regel opent pas goed de deur. Het aan- delenkapitaal van vele Franse bedrijven zal nu in snel tempo in Amerikaans bezit overgaan, temeer daar het reeds bestaande overwicht van het Amerikaanse geld te-

genover de franc door de devaluatie nog met 44,5 % is vergroot.

Hierbij blijft het natuurlijk niet. Het Amerikaanse kapitaal zal door zijn Mar- shall-plan-politiek nog meer obstakels, die zijn veroveringsgucht door Europa in de weg staan, uit de weg ruimen. Daar zijn b.v. de genationaliseerde grote bedrijven (Renault e.a.). Men wil natuurlijk de Franse staat dwingen, dat deze die be- drijven los laat, opdat ook daar de dollar kan indringen. En de dollar koopt niet alleen bedrijven, ook de pers en politieke leiders zijn te koop, en — wie niet te koop is, wordt in toom gehouden door een ge- esceneerde terreur, die in Amerika de naam heeft gekregen van „bestrijding van on-Amerikaanse activiteit“.

De Russische pers noemt het Bevin-plan een aanvulling van het Marshall-plan. Uit de tegenzet, die Amerika in Frankrijk heeft gedaan, blijkt dat dit plan toch niet geheel naar zijn zin is. Wel wil men in Amerika een aanheensluiting van de West- Europese staten tot een blok, dat zich tegen Rusland keert, maar dan ontdaan van de zelfstandigheid, die Bevin er aan wilde geven. De regeringen moeten, naar de mening van de dollarkoningen, op hun eigen terrein blijven. Ze mogen de arbeidersmassa's knevelen en op hun manier in toom houden, legers op de been bren- gen, van moderne wapens voorzien en deze liefst in Amerika kopen. Maar ze moeten de handen aflaten van objecten, die voorbestemd zijn, om in het systeem van de dollarheerschappij opgenomen te worden. Bedrijven, industrieën, handel en verkeer zijn het fundament van de kapi- taalsheerschappij.

De dollarkoningen voeren een doelbe- wuste strijd om dit als hun onbestreden terrein te verzekeren.

Geen zelfstandigheid

De zelfstandigheid van het West-Euro- pese blok zou alleen een kleine kans ma- ken, als door de regeringen verstrekkende beschermingsmaatregelen voor productie en geld en goederenverkeer werden ge- nomen. Het gehele systeem van de zo- genaamde geleide economie had moeten worden uitgebreed, en ten slotte zijn be- kroning vinden in overname van het ge-